

Tentokrát jsem o rozhovor požádal Honzu Hučína, kapelníka pražské vokální skupiny Pětník. A jak už to u mých intervijukovských obětí bývá, i Honza se zajímá o spoustu dalších věcí. Mimochodem je také zdatným publicistou. Ale o tom všem už o pár řádek níž...

Honzo, jak ses vlastně dostal k muzice?

No já muziku dělám vlastně od dětství. Moje máma byla hudebně nadaná, hrála na klavír. Já jsem ze čtyř dětí a každej jsme doma na něco hráli. Takže já jsem chodil do hudebky na housle a to mi do dneška vlastně zůstalo, ještě pořád hraju někdy na housle. A někdy tak okolo třinácti let jsem jako každej správnej puberták dostal kytaru. No a co bylo takový rozhodující, že zatímco moji vrstevníci se na tu kytaru učili hrát takovým živelným stylem, že někde obšlehli akord, pak do toho mlátili a pak se nějak postupně vypracovali, tak já jsem to pojal z druhý strany. Já jsem si sehnal nějakou učebnici a teď jsem se to učil opravdu jako po tý klasice. Takže vlastně těch písniček jsem neznal tolik, ale svým stylem hry jsem byl takovej nenapodobitelněj. A pak mě daleko víc bavilo hrát různý Plíhaly a vybrnkávačky, na který jsem měl už tu techniku. A co bylo potom důležitý, že jsme taky jezdili na prázdniny a po revoluci jsme na Lhotce při kostelu založili takovej zpívací sbor. To bylo asi patnáct dvacet lidí, který dělali spirituály, klasiku a tak dál a byl to takový hybrid mezi klasickým sborem, tedy smíšeněj sbor a dirigent, a folkařinou. Ten sbor tedy fungoval kupodivu docela dlouho, asi šest nebo sedm let, vlastně pro mě to byla taková příprava, že jsem se na tom učil psát český texty na tradicí. Učil jsem se na tom rozepisovat vícehlasy a když jsem potom získal nějaký zkušenosti, myslím, že to bylo v třiadevadesátým na konci, tak mě začalo už poměrně štvát, že ten sbor zpívá oficiálně do roka poměrně málokrát. Že se cvičí na vánoce, pak na velikonoce nebo na nějaký zájezd a hotovo. Měl jsem tam nějaký lidi, se kterejma jsem si říkal, že by stálo za to udělat něco ve stylu Spirituál kvintetetu nebo tak a tak vzniknul Pramínek.

Ten Pramínek trval jak dlouho?

Pramínek trval od roku devadesát tři a vlastně to, co se potom jmenovalo MedArt, tak to byl jenom přejmenovanej Pramínek. S tím, že on postupně tak procházel vývojem, že vždycky někdo odešel, pak se vyhlásil konkurz, vzal se někdo jinej, a takhle se postupně vyměňovali lidi až to skončilo tím, že najednou jsme zjistili, že v té kapele jsou lidi, který tu muziku cítí úplně jinak, než to cítil na začátku Pramínek. A MedArt se vlastně oficiálně rozešel přede dvěma lety, kdy jsme na podzim natočili cédečko a současně s tím dva lidi ohlásili odchod a já jsem tam vlastně zbyl už s těma novejma lidma. A zjistili jsme, že prostě nějak sice máme dobrou vůli, ale už jsme hudebně moc daleko od sebe. Tak jsme tu sezónu ještě nějak doklepali a já jsem

pak řekl, že to nemá cenu.

Honzo, ty jsi mezi pražskými muzikanty znám jako geniální hledač nadějných dívčích vokalistek. Jak to děláš?

To je zajímavý, to bych netušil, že jsem tímhle známej (smích). Musím říct, že do Pramínku to bylo tak celkem jasné, tam byl omezený výběr, tak se z toho sboru vytáhli ty lidi, u kterých bylo jasné, že mají do toho chuť, baví je to, na druhou stranu, že jsou takový spolehlivý a dá se s nima dobře dohodnout. Co je pro mě pořád to nejdůležitější, že ty lidi jsou ochotný na sobě pracovat. A myslím si, že krize v tom Pramínku nebo později v MedArtu nastala, když prostě někteří lidi začali dávat najevo, že už nemají chuť na sobě pracovat, že ať se nezlobíme, ale že už to asi lepší nebude. A teď, pokud jde o Pětník, mě bylo jasné už když se to zakládalo, že nestane-li se něco mimořádného, tak že alt bude zpívat Manča Sršňová. A už se vlastně hledal jenom nějaký dobrý soprán. A zase to bylo tak, že jsme nejdřív vzali sopranistku tak jako na blint, ale ukázalo se, že na to nemá rozsah. Takže se tak jako lavírovalo, naštěstí se objevila Lenka Horáková na nějakém inzerátu. Pro mě zase bylo důležité, i když jsem měl možnost vybírat z několika zpěvaček, že Lenka je člověk takové tvárný, je ochotný na sobě pracovat. Než aby přišla taková nějaká osobnost a řekla: teď si tady sedněte na zadek, já vám to tady předvedu a bude to tak, jak chci já.

Jaké je vlastně teď složení Pětníku?

Lenka Horáková - soprán, Manča Sršňová - alt, Honza Lukavec - 1. tenor, Honza Hucín - 2. tenor, Dan Pikálek - bas.

Pětník zpívá autorské věci nebo přebíráte?

Autorský je to nanejvýš z poloviny a to maximálně nějaký český texty, který dělám já. My jsme začínali od bluegrassových gospelů, který jsme různě někde převzali, nebo od písniček, který já jsem dřív upravil pro ten sbor nebo pro Pramínek. Takže to byly nějaký lidovky nebo spirituály a já jsem na to třeba psal texty. Každopádně věci, který bych složil já, tak to jsou tak dvě nebo tři písničky.

A odkud teda čerpáš?

No já mám tedy zdroje už z předchozích kapel, kde se to bralo různě z takových spirituálních zpěvníků, kde toho bylo hrozně moc. Takhle jsme přebírali i od různých ostatních kapel, kde se nám něco líbilo. Poslední dobou nás začalo bavit i zkoušet, jestli by se dala vyloženě pro acappellovou skupinu upravit nějaká věc jiná, třeba nějaká swingovka, jako třeba Jack námořník od Ježka. Tu jsme nakonec udělali. Teď zase přemýšlíme o nějakém Gerswinovi. Člověk prostě musí pořád někde pátrat.

Ty jsi věřící. Ovlivňuje tě to nějak při psaní textů nebo i při výběru té muziky?

Tak ve všem trošku. Je jasný, že třeba při výběru toho, co se bude zpívat, tak už jenom díky tomu, že člověk má doma nějaký zdroj, který pocházejí z určitého okruhu, tak se nejdřív dívám do spirituálů nebo do nějakých chorálů a třeba i křesťanských kancionálů a tak dál. Takže to je první věc. Druhá věc je, že já jsem nikdy neměl a nemám potřebu dělat depresivní písničky bluesového stylu. A třetí věc je ta, že já jsem si vždycky své životní problémy promítal do těch spirituálů, protože ty spirituály jsou o tom, že člověk je na tom v tu chvíli blbě, a že věří, že to bude lepší. Na druhou stranu mě byly z duše cizí a až odporný takový výlevy, kde člověk agituje. Nikdy jsem prostě neměl touhu a ani bych to neudělal, že bych někde vylez' před cizí lidi a teď jim tam říkal: chvalte Pána, obraťte se všichni a tak dál. Tyhle věci prožívám soukromě, maximálně si o tom s někým popovídám.

A potkáváte se i s nějakými křesťanskými kapelami, pořádáte třeba nějaké společné koncerty?

Samozřejmě. Totiž udělat koncert v kostele, to je strašně jednoduchý, protože to je organizačně snadný. Za druhý máš relativně jistý publikum a za třetí je to i takový pěkný prostředí na ty vícehlasy. A setkáváme se na různých festivalech, třeba Svítání jsou zrovna lidi, se kterými se známe i přes tyhle akce. Ale většinou jsme se potkávali na ryze křesťanských festivalech spíš s kapelama, který byly takový jako agitačnější a na nás koukali, že jsme takový nevyhraněný a vlažný a kdoví jaký teda vlastně jsme (si říkali).

Slyšel jsem v této souvislosti dokonce o nějaké úsměvné příhodě...

Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 01 Květen 2001 01:00

Jeden takovej velmi horlivej pan farář, který tak jako putuje po těch českých farnostech, pořádá už někdy v devadesátém roce v Plzni při Portě festival Porta catholica. A vlastně teď to už obešlo několik měst, bylo to v Benátkách nad Jizerou, na Sázavě a tak. A on je v tomhle takovej, řekl bych, naivní v tom dobrým slova smyslu, takovej čistej, že chce aby se tam zpívaly jenom ty neškodný věci, aby to nikoho nepohoršilo, a předem chce texty, že je musí schválit. A jednou jsme na Sázavě přidávali a prostě všechny ty písničky, který jsme měli schválený, už jsme měli odzpívány. Tak jsme si řekli, že to risknem a zpívali jsme nějaký spirituál, ve kterým se říkalo: Když popraskají struny kytáře, je zbytečný hned volat faráře. A už jsme ho viděli, jak jde tou uličkou a říkali jsme si, že tohle bude asi průser.

A byl?

No byl.

No ale vy nehráváte jen na křesťanských akcích, navštěvujete také folkové festivaly. Jsou tedy nějaké mladé kapely, které tě v poslední době zaujaly?

Pro mě vlastně každá kapela je něčím zajímavá, i kdyby to měla být nějaká mimohudební věc. Třeba jak se tváří, nebo jak se při tom výkonu chovají a tak. Takže dalo by se říct, že je málo kapel, který by mě nezaujaly. Z těch, co si opravdu pamatuju, tak to je samozřejmě Svítání. Tam nejvíc obdivuju jejich kapelníka, že je takovej důslednej a nespokojuje se s žádným průměrem, prostě tu kapelu opravdu někam táhne. Pak jsou Jauvajs, ty znám už hrozně dlouho, na nich je vidět, jak se rok od roku dostávají o stupínek dál. Na nich mě zase zaujalo, že oni dokázali zůstat v té ustálené sestavě dlouho, i když jim pořád někdo říkal: sežeňte si basu, sežeňte si bicí a tak. Ale mě se na nich líbí, že oni hrajou tu muziku tak, jak je baví a kdyby chtěli, tak už by to dávno udělali. Na minulý Telči jsem poprvé slyšel Voxtet, na tom se mi líbilo, že to jsou zase lidi, který dokážou zazpívat dost složitý věci a jsou v tomhle obdivuhodný. Samozřejmě člověk, když mluví o vokální hudbě, si musí poslechnout Mošny a musí se nějakým způsobem od nich nechat inspirovat a oslovit.

Jak tě inspirujou a oslovujou Mošny?

Můj vztah k Mošnám prošel jistým vývojem. Od takový té tiché závidi, že to zazpívají, přes vyloženě takovej ten konkurenční vztah, kdy je člověk sledoval, až po takovej ten kamarádskej,

kdy už nejsme konkurence, ale spíš jako takový dvě kapely, nebo spíš dva kapelníci, já a Kačer, který si tak jako občas zavolají a pokecají, jak jde život. Já jsem pro ně nakonec dělal i nějaký fotky na jejich webový stránky. Musím říct, že Mošny jsou pro mě takovou ukázkou, jak se jednoduchými prostředky dá dosáhnout obrovského efektu. Teď Mošny používám jako příklad, ale kdyby to člověk vzal a rozepsal si do nějaký partitury, tak si řekne, že to je fakt jednoduchý, jak to, že jsem na to nepřišel sám? To je na tom fascinující. Udělat to jednoduše a přitom tak, že to funguje, to je prostě kumšt.

A jinak posloucháš jakou muziku?

Já teda když doma něco poslouchám, tak poslouchám spíš vážnou muziku. Pochopitelně jsem začínal od klasiků, starých českých mistrů, Mozarta a tak dál. Dospěl jsem momentálně k romantikům, což jsou moji velcí oblíbenci. Jako třeba Mendelson, Schubert, Antonín Dvořák a tihle skladatelé.

Vraťme se ale zpět k Pětníku. Vy jste zrušili prakticky jasnou účast na finále Porty v Plzni, kde jste letos měli velkou naději, že získáte Portu, a rozhodli jste se dát na všechny čtyři dny přednost náměštské Zahradě, kam vás Jupp pozval. To je pro vás Zahrada opravdu tak důležitá?

To, že vzdáme tu Plzeň, jakkoliv se to může zdát, že je to z naší strany jako taková zpučnost, tak to je krok, kterej mě šíleně mrzí. Hrozně mě to bolí, že něco takového nastalo. Protože minulej rok jsme tak mluvili s Wabi Daňkem, kterej říkal: makejte na tom a za rok můžete tu Portu dostat. Tedy nemyslím, že bychom ji dostali automaticky, ale nějaký šance by tu byly. Bohužel, z nějakých důvodů, který já nemůžu a ani nechci rozebírat, se koná Porta i Zahrada v jednom termínu. Tím, že nám Jupp nabídnul vystupování ve všech čtyřech dnech, je pro nás zajímavější po zkušenostech z loňský Porty a z loňský Zahrady možnost ukázat se před větším počtem lidí, tedy na Zahradě. Musíš se nějak rozhodnout, nejde absolvovat nějaký ďábelský přejezdy, to by taky bylo o to se někde vysekat a v tu ránu se člověk musí rozhodnout. Jistěže na Portě by kromě případného zisku Porty byly i další klady, bude to točit Česká televize, například. Ale i přesto mi přijde, že Zahrada je medializovaná daleko víc. A pro nás i v tom Krtečkovi nebejt poslední, získat nějaký počet lidí, který zaujmeme v tom kotli a pak si zazpívat někde v kostele, nebo kam nás Jupp pozve, tak je zajímavější zážitek, než hrát na Portě před padesáti lidma na nějaký malý scéně nebo před dvěma stovkami v tom amfíku. Osobně mě to celý ale šíleně mrzí.

A co je kromě postupu na Zahradu u Pětníku nového?

No chystá se změna na postu 1. tenora. Zatím to bereme tak, že je to změna jakoby na záskok, protože Honza Lukavec jede v září na půl roku studovat mimo republiku. Takže já už jsem se snažil rozeslat nějaký inzeráty. Zatím je to tedy tak, že toho člověka hledáme na půl roku nejmíň, to v podstatě můžeme garantovat, s tím, že pokud bude oboustraně zájem, tak u nás může pak zůstat na furt. Na našich kapelních stránkách je dokonce napsáno, jak bychom si takového člověka představovali.

Jaká je webová adresa?

Naše webová adresa je jednoduchá: www.petnik.internetfolk.cz

Ted' jsem si ještě vzpomněl, vám vyšly dvě písničky na cédéčku Písničky z rádia Proglas...

Jestli můžu říct něco o Proglasu, tak to je takový náš mediální partner, tam se o to stará Milan Tesař a nám se s ním moc dobře spolupracuje. V Praze máme podobné vztahy s Country radiem, respektive s jeho moderátorem Milošem Kelerem.

Opustíme ted' nadobro Pětník a pojd'me se věnovat chvilku i Tvé publicistické činnosti. O Tobě je známo, že pravidelně přispíváš do e-zinu Internetfolk a tam že kromě běžných reportáží nebo recenzí publikuješ i jiné zajímavé věci. Naposled mě zaujal Tvůj seriál o harmonii. Jak ses k tomu dostal?

Pokud jde o ty harmonie, tak mě se jednak líbilo, jak psal, myslím v loňském roce, Matěj Rak ten seriál o hře na kytaru. Tak já jsem si říkal: pro pána krále, vždyť já mám taky nějaký zkušenosti, který by lidi zajímaly. A co mě do toho tlačilo víc, to byl ten nově systém, na kterej Internetfolk najel, že prostě každej z redaktorů má jednou za čtrnáct dní nějaký den a na ten má něco připravit. Já si tenkrát řek', že vlastně spojím dvě užitečné věci a líbilo se mi to. Že to jsou věci, který asi pro spoustu lidí budou to Kolumbovo vejce, že zjistí, že vlastně ví, jak je to jednoduchý. Že to nejsou nějaký krkolomný hmaty, že jde akorát o to jinak se na tu věc podívat. A pro mě samotnýho to bylo zajímavý v tom, že když člověk je schopnej někomu něco vysvětlit,

tak on sám si v tom taky udělá pořádek. Čili pro mě to byla i taková inventura.

Další, co mě v poslední době zaujalo z tvých článků, byl ten s názvem Kam s nimi, ve kterém se zamýšlíš nad tím, co s rukama, pokud jsi sólový zpěvák bez nástroje. Nebyla to tak trochu sebereflexe?

Tak to víš, že trošku taky. Je pravda, že to byla taky taková věc, o který jsem tak trošku přemýšlel, protože v krátkém čase to u mě trochu ironicky komentoval Miloš Keler a taky Pavel Rada, kterej říkal, že se mu to taky moc nelíbí, když se na pódiu moc gestikuluje. Pak jsme právě zase mluvili s člověkem z branže, s Edvardem Thomasem, to je šéf Dobrý večer kvintetu, a ten zas, když jsme byli u něj na nějaký konzultaci, tak říkal: no, docela zpíváte dobře, ale vy zpíváte jen od brady nahoru a zbytek těla je mrtvej. To musí být na vás vidět. A teď jsem si říkal: hergot a co s tím. Je teda pravda, že z toho článku to tak trochu vyplývá, že je nezvyklý, aby člověk dělal na pódiu nějaký herecký projevy. Já jsem navíc ještě musel v těch vícehlasech fungovat jako dirigent, alespoň ze začátku. A navíc jsem takovej, že když se dostanu do písničky a když už se nemusím soustřeďovat na to, abych si pamatoval text a zpíval čistě, tak se prostě do toho rád dávám.

Alespoň je vidět, že to tebe i všechny v Pětníku baví. Honzo, díky za rozhovor.